

nógvar reaktiónir frá fólki.

- Vit vóru tó ekki í íva um, at skjaldurinn skuldu halda fram, og það ber til at byggja uppá hetta, siga tey bæði.

- Hetta var jú um at doyggja út, og t.d. fólk her í SvF, sum eru læringar, vita einki um hetta, sigur Páll.

Vár sigur, at Omman í sendingini, Vilhelmina Larsen, ið syngur skjaldur við teimum, hevur fingið sera góða móttøku millum yngri fólk, tí tey kenna, at tey fáa innlit í nakað, ið er teimum ókent.

Eitt hugskot við at hava skjaldur við, er eisini at byggja brúgv millum ættarliðini, tí tað eru tey eldru, ið geva arvin viðari. Eisini meta Vár og Páll, at skjaldur og kvæðini er okkara arður, meðan onnur lond hava aðrar bókmentaligar klassikarar at byggja uppá.

- Skjaldur er jú áhugavert í sær sjálvum, tí allar náttúru-mentanir hava tónar, sum tey syngja fyri børnunum. Júst hesir tónar eru í skjaldrunum, so talan er kanska um frummegi, sigur Vár og Páll skoytir uppí, at hetta er fyri at fáa børnini at verða still - at gera tey rølig.

- Um vit venda aftur til okkara arbeiðsgongd, konseptið, so er skjaldur til síðst. Børnini eru kanska vill, keð av, at nú er liðugt. Tí var umráðandi hjá okkum at hava eina gongd, so vit røkka eitt hæddarpunkt, fyri síðani at dempa aftur, sigur Vár.

- Vit hava eisini hoyrt frá fólki, at júst hetta er staðfest. Børnini góðtaka, at sendingin er liðug, kanska mótvægis tí, ið foreldur eru von við, siga Páll og Vár.

Eingi nøvn

Tað er við vilja, at eingi nøvn eru í sendingini. Tað eru systi og beiggi, omma og gubbi og so framvegis.

- Børn kenna okkum, tá tey hitta okkum á gotuni, sigur Páll, og minnst, at í byrjanini ætlaðu tey at hava eina bamsu ella okkurt annað, so tey ikki komu til sjónðar, men tey valdu so at hava leiklutir istaðin.

- Børnini spyrja nú: Spælir tú við í Likkulikkuleia, sigur Páll.

- Og tey siga eisini: Arbeidir tú í Likkulikkuleia, ella tey spyrja, um eg eri við í Likkulikkuleia, tí eg líkist júst henni í Likkulikkuleia, sigur Vár.

Páll og Vár eru samd um, at børnini duga at skilja ímillum.

Beiggi, omman og systi. Meinigarnar er ymiskar, hvørt tað er ræt at hava skjaldur við í Likkulikkuleia, men Páll og Vár eru ikki í íva. Hetta er okkara arður, meðan onnur lond hava aðrar bókmentaklassikarar at byggja á, siga tey

Mynd: Jens Kristian Vang

Karmarnir halda

Páll og Vár siga, at meiningin var, at komu fleiri sendingar, so skuldu karmarnir broytast nakað. Nú eru tey farin undir næstu partarnar, men størvegis er ikki broytt, tí ætlanin visir seg at halda, sum hon er, men tey bæði vísja um, at broytingar koma, um hildið verður fram.

Kanska verður talan um úti-upptøkur, og aðrar broytingar koma eisini.

Ikki Mtv

Tað er greitt, at Páll og Vár hava hugsað gjølla um sendingarnar. Um sjálva hugsanina við sendingini siga tey, at tey fegin ynskja at standa við tað, tey gera. Tey hava hugsað nógva um tempo og innihald.

- Hetta, at klippini skulu kunna standa og ikki bera á sama bógva, sum Mtv, við skjót-

um myndum og klippum. Hetta at tora ganga ímóti tíðarandanum og standa við tað, ein ger. So ljóðar tað romantiskt og tjóðskaparligt, tá skjaldur eru við eisini, men hvar leitar ein annars eftir føroyskum arvi, sigur Páll.

- Tá eg gjørdist mamma, so sang eg fyri børnunum, tá tey grótu. Tað líktist skjaldri og tí havi eg trúð uppá skjaldurinn, hóast fólk vóru ívasom um hetta, sigur Vár.

Hetta við at byggja brúgv um ættarlið og ikki bert hava ungar vertir í sendingini hevur týðning, sigur Vár og leggur afturat, at á ein hátt er meining aftanfyrir allan vegin, men at í lötum fær ein eisini okkurt upp í hendurnar.

Tá skipað var fyri tiltaki í Norðurlanahúsinum í samband við eldaárið, so undirhildu vertirnir úr Likkulikkuleia, og tey duga at siggja tað náttúrliga í

hesum, tí ætlanin er júst at byggja brúgv, og tey eru fegin um, at tey vóru við til tiltakið.

Tey eru samd um, at konseptið, arbeiðsætlanin við Likkulikkuleia heldur, hóast tað kann tykjast at ganga ímóti rákinum og tí, sum uppi er í tíðini.

- Eg havi hitt fleiri ungfólk, ið siga seg duga at siggja eina meining við sendingunum, hóast tey hava hildið, at tað sá heldur fjøllut og tvætlat út at byrja við, sigur Vár.

Páll og Vár halda, at tey hava hildið fast við karmarnar. Allir leysu partarnir hanga saman. Eitt tema er gjøgnumgangandi í hvørjum parti. Talan er í dag bert um at finna upprunaliga hugskotið.

- Um talan bert var um tant og fjas, so høvdu kanska bert børnini tíma at hugt, men eisini onnur merkja nú, at her er ein meining við, sigur Vár.

- Ein er alla tíðina á vegin. Men sendingarnar eru tíðarleysar. Vit hava ikki tikið nakað inn, sum er uppi júst nú. Einu lötuna eru tað rulluskoytur ella yo-yo. Kemur nakað slíkt inn, so er tað av tilvild. Vit vildu helst ikki vera bundin at hesum. Heldur ikki av, at tað kanka er fóstulávint, men sjálvsagt skal onkur

taka sær av at gera tær sendingarnar, men vit hava ikki hug at gera bundnar sendingar, men tær tíðarleysu og abstraktu, siga Páll og Vár.

- Tað er heilt klárt munur á fyrstu sendingunum og teimum, ið vit gera og koma at gera. Vit byggja uppá alla tíðina og fylla uppá, men vit hava t.d. eisini fleiri upptøkutól nú, enn fyrr. Ein má finna uppá okkurt nýtt alla tíðina, men av tí, at hugskotið hevur hildið, so eru vit nú meria inni í síðuleypandi arbeiðsgongdini, har vit finna, siga Páll og Vár.

Barnið í tær sjálvum

- Páll metir eitt av loyndarmálunum við væl dámdu sendingunum vera, at í øllum portunum er okkurt at flenna at.

- Eg skal siga fyrri meg, sum vaksan mann eftir hondini, at ganga og spæla barn, tað skuldu øll roynt. Ein er í eini arbeiðsgongd, ein tvætlat og spælir, men tá tað eydnast allar best, tað er, tá tú finnur barnið í tær sjálvum. Ikki hugsar um, hvat tað er tú gerst, sigur Páll.

Tónasmið

Sangurin í Likkulikkuleia hevur eisini fangað. Tað er Vár, ið hevur skrivað sangin og børnini hjá Páll og Vár, ið syngja. Stammen Stantchev hevur lagt til rættis.

- Orðini skrivaði eg, men eg ætlaði at fáa onkran at gera lag til og setti meg tí at finna útav, hvussu eg kundi hugsað mær tað. Eg gjørdist heilt kløkk, tí áðrenn eg visti av hevði eg gjørt helvtina av lagnum, sigur Vár, sum soleiðis eisini hevur roynt seg sum tónasmið.

Fyri framman liggja nógvar uppgávur. Páll skal spæla sjónleik og, ivaleyst siggja vit meira til Páll og Vár á sjónvarpsrútinum.

Eg skal siga fyrri meg, sum vaksan mann eftir hondini, at ganga og spæla barn tað skuldu øll roynt. Ein er í eini arbeiðsgongd, ein tvætlat og spælir, men tá tað eydnast allar best, tað er, tá tú finnur barnið í tær sjálvum. Ikki hugsar um, hvat tað er tú gerst, sigur Páll

Mynd: Jens Kristian Vang

